

Sygn. akt IV CSK 255/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku B. T. i J. T.

przy uczestnictwie J. G.

o stwierdzenie nabycia nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 listopada 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w Słupsku

z dnia 19 grudnia 2014 r., sygn. akt IV Ca 169/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od uczestnika postępowania solidarnie na rzecz
wnioskodawców kwotę 317 (trzysta siedemnaście) zł tytułem
zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uczestnik postępowania J.G. we wniesionej skardze kasacyjnej od postanowienia Sąd Okręgowego w Słupsku z dnia 19 grudnia 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że wniesiona skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdy zasadność zarzutów podniesionych w tym nadzwyczajnym środku zaskarżenia wynika *prima facie*; bez głębszej analizy. Dotyczy to więc uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera przekonującego wyводу prawnego o zaistnieniu takiego stanu rzeczy w stosunku do zaskarżonego skargą kasacyjną orzeczenia. W swej istocie opiera

się na niedopuszczalnej, ze względu na art. 398³ § 3 k.p.c., próbie kwestionowania przez skarżącego prawidłowości ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd drugiej instancji poprzez twierdzenie o pobieżnym, w jego ocenie, rozpoznaniu przez Sąd Okręgowy zarzutów apelacji dotyczących naruszenia 233 § 1 k.p.c. Skarżący nie przytoczył przy tym żadnych argumentów pozwalających Sądowi Najwyższemu *prima facie* stwierdzić, że Sąd Okręgowy w Słupsku dopuścił się, eksponowanego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, naruszenia art. 378 § 1 k.p.c., które mogło mieć istotny wpływ na wynik postępowania. Tymczasem, zgodnie z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej może być tylko zarzut naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. W razie więc wskazania przesłanki przyjęcia skargi określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno wykazywać nie tylko zasadność zarzutów procesowych skargi kasacyjnej, ale również że naruszenia te mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). Na wniosek wnioskodawców B.T. i J. T. zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną z dnia 30 kwietnia 2015 r. Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3, art. 99, art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz przepisów § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 i § 7 pkt 1 i § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).

